

den end er fremsat, kun behandler Spørgsmaalet fra det legitime Standpunkt, men ikke fra det constitutionelle; seet fra dette Standpunkt, siger „Fædrelandet“ meget rigtigt, er der ingen anden Domsfuld til at afgjøre noget tvivlsomt Spørgsmaal vedkommende den danske Arvesølge, end Kongen og Rigets lovgivende Forsamling. „Det vilde altsaa kun være i det Tilfælde, Kongen sørgede sig paa eller omstyrkede Forsamlingen, at Arvesølgens blev udsat for Fare eller ikke længer kunde betragtes for sikker, idet ikke blot den Statsførelse, der er givet den ved at optages i Grundloven, falder bort, men da tillige hele det lovlige Grundlag, hvorpaa den hvilede, styrkede sammen.“

Uagtet den ovenomtalte Sag har vaakt ikke ringe Opmærksomhed i Ulandet, forbi det er længe siden, at Ytringsfriheden her i Landet er bleven angrebet af Regjeringen, er „The Press“ dog ikke bedre indviet i Forholdene, end at den meddeler sine Læsere: „Herr de Ville, Medlem af Rigsdagen, har forlangt af Ministeriet, at det skal erhverve Rigsdagens Samtykke til, at der anlægges Sag mod „Dagbladet“ for Hæferræderi paa Grund af en i denne Avis for kort Tid siden optagen Artikel om Arvesølgens.“

— Keiser Napoleon har den 26de October forladt Paris for at træffe sammen med Keiseren af Rusland i Nizza, hvorhen ifølge „La Patrie“ ogsaa Kongen af Belgien vil begive sig. I Paris vil man vide, at Frankrig og Østerrig ogsaa i den seneste Tid have nærmet sig hinanden, men „La France“ siger i Anledning af de herom cirkulerende Rygter, at den troer, at Benedig vil frembyde Vanstælsigheder ved en sliq Tilnærmelse, som kun ved meget betydelige Indrømmelser kunne tjenes. Man antager, at det er Grev Rechbergs Udtrædelse af Ministeriet, der har fremkaldt disse Rygter, især da man som hans Efterfølger foruden Grev Mensdorff-Pouilly tillige nævner Østerrigs hidtilværende Gesandt i Tuilerierne, Fyrst Metternich, som staaer i stor Dufest hos Keiser Napoleon og er en afgjort Tilhænger af den franske Alliance. Det østerrigske Rigsråd er sammenkaldt, og man sætter Grev Rechbergs Fratrædelse i Forbindelse med Raadslagninger angaaende Beleiringsstilstandens Ophævelse i Galicien, hvis Repræsentanter ville bestrænge sig paa at kræve, at de skulle begynde den 12te Novbr.

— Uagtet Garibaldi erklærer: „Med Bonaparte kan man ikke indgaae noget andet Forlig, end at befrie vort Land for hans Nærverelse ikke inden to Aar, men inden to Timer“, nærer man dog ikke Tvivl om, at det italienske Parlament, der nu er sammenkaldt, vil billige den med Frankrig indgaaede Overenskomst. Hvor lidenskabeligt og stormfuldt Ordskiftet end vil blive, kan Ministeriet dog gjøre sikker Regning paa en betydelig Majoritet. I Budskabet udtaler Ministeriet, at den forelagte Conventions Antagelse ikke blot maa betragtes som en politisk Nødvendighed, men det erklærer tillige som sin faste Overbeviisning, at de vundne Fordele i rigeligt Maal opveie de gjorte Indrømmelser. Da Hovedstadens Styrtning, hvortil der ifølge en i Deputeretskammeret indbragt Lov forlanges 7 Mill. Francs, vil have de fremmede Troppers Fjernelse fra Rom tilføje og altsaa maa betragtes som et indledende Skridt til det romerske Spørgsmaals Afgjørelse, maa dette Offer bringes for at fremme Nationens Enhed og Uafhængighed. Blandt de diplomatiske Actstykker, der angaae September-Conventionen, findes ogsaa en Depeche fra den italienske Gesandt i Paris, Nigra, der indeholder Forhandlingernes hele Historie. Af denne Depeche seer man, at da Marquis Pepoli erklærede for de Franskes Keiser, at hans Regjering af strategiske, militære og politiske Grunde havde bestemt sig med Spørgsmaalet om Hovedstadens Forlæggelse, svarede Keiseren, at en saadan Beslutning vilde i høi Grad være skikket til at bortrydde alle Vanstælsigheder. Nigra konstaterer tillige, at medens Underhandlingerne førtes, har man fra begge Sider været enig om, at Italien forpligtede sig til under ingen Omstændigheder at anvende Magt for at komme i Besiddelse af det pavelige Territorium.

— Fra New-York skriver en Correspondent til „L'Indépendance Belge“: Man har ifinde at foretage et Hovedangreb paa Richmond og Petersburg førend October Maanedes Udgang. Man haaber i Washington, at det vil blive helbitt, forbi Forbundshæren, efter stadigt stjøndt langsomt at have vundet Terrain, nu mere end nogenfinde er skikket til at gaae offensivt tilværks. Men hvis Udsagnet ikke bliver afgjørende, vil Forbundshæren dog ikke opgive sine Stillinger. Alle Forberedelser træffes i Washington for at sætte den istand til at udholde et Vinterseltog.

M.

Engelske Retsager.

VII.

Det er i denne Tid ligefrem farligt for Mandfolk at bevæge sig i London, gaae paa Gaden, høre i Omnibus, paa Jernbane o. s. v. Narfagen er, at der blandt den kvindelige Befolkning er udbrudt en epidemisk Angest og Interesse for en Forbrydelse, der paa Engelsk kaldes indecent assault o: uanstændigt Overfald. Da enhver Forfølgelse af denne Art straffes

meget strengt, nemlig med Fugthuset, og da der til Beviis for, at den er bleven begaaet ikke fordrer Andet end, at vedkommende kvindelige Person aflægger Eed, og at den Anklagede ikke kan gjøre det sandsynligt, at hun har taget fejl, saa hænger virkelig i London for Liebliffet en Mand's Eed og Bessærd i en Traad. Anledningen til Epidemien er rimeligvis den, at for kort Tid siden en ung Pige, der kjørte paa Jernbane, kom til at sidde ene i en Vogn med en Mand, som begyndte en Samtale med hende og derpaa vilde røve et Kys. Hun aabnede Døren og stillede sig paa den smalle Rand udenfor og blev kun frelst fra Livsfaren ved, at en Mand i en tilfældende Afledning rakte Armen ud og fik fat i hende lige i det Liebliff, da hun blev bevidstløs. Denne Dame var i nogle Dage Heltinde, og andre Damer ville nu ogsaa gjerne være Heltinder for Dyden og spejde efter Leiligheden til at blive det, uden just at begive sig i Livsfare. Endeel kvindelige Personer ere ogsaa oprigtigt bange, og deres Angest lader dem i den allerringeste Berørelse see et stort Tegn. Crinolinen spiller en betydelig Rolle herved; thi i Trængsel gjør den undertiden Bevægelse, som den uskyldige Berørinde tilskrives en Mand's Haand, og saa kalder hun ad den nærmeste Politibetjent og lader ham arrestere den, hvem hun troer Haanden tilhører. Utter andre Fruentimmer speculere i Epidemien og begynde ved den ubetydeligste eller ved slet ingen, ved en aldeles opdigtet Foranledning, en Proces for at udbryde Penge af den Anklagede. En Mængde engelske Criminalsager, deriblandt f. Ex. ogsaa Tyvsfager, anlægges ikke som hos os af det Offentlige, men ere private Søgemaal og staae, naar Klageren trækker sig tilbage. Følgesig kan man, naar man har sjaalet et Uhr, slaaet en Mand forbarret, eller rørt ved en Dame, faae Sagen bilagt i Mindelighed, endog efter at den har været bragt for Retten. Deraf kommer det, at man angaaende nogle af disse Sager om indecent assault kun erfarer Begyndelsen, medens andre derimod føres offentligt tilende.

En uheldig Fransmand — og uheldig maa en Fransmand vel under slige Omstændigheder kaldes i England, forbi Engelskmændene troe det værste om Franskmænd i Almindelighed, men i Særdeleshed i Anliggender betræffende Damer — steg ud af en Omnibus og bukkede sig for at tage en lille Pakke op, som han havde tabt. En Dame steg ud og var paa Trinnet, idet han reiste sig fra sin brøede Stilling, og endte af hans Person, idetmindste hans Arm, kom ind under hendes Crinoline. Det var jo, som Engelskmændene sige, shocking! Den Uheldige blev selvfølgelig strax arresteret; men for Dommeren var Spørgsmaalet naturligtvis, om han havde gjort det med Villie eller ei. Damen svor, at han havde gjort det med Villie; allerede inde i Omnibusen havde han seet paa hende paa en ubehagelig Maade og bragt sit Kne upasjende nær til hendes. Fransmanden havde ingen Venner, der kunde afgive det Vidnesbyrd, som Engelskmænd ved slige Leiligheder forklare sig om en high character, quite incapable of doing such a thing, og da han maatte tilmed faae noget byrsk ud, blev han dømt til tre Maanedes Forbedringshus, hvilket endda var godt sluppet.

En gift Mand, Fader til flere Børn, i en anseet Stilling i City, manager eller Bestyrer af et Handelshus, kjørte om Aftenen paa Jernbanen ind til London. Der var flere Passagerer i Vognen. Overfor ham sad en Dame, der pludseligt ved en Station gjorde Ansigt og for den Daghavende paa Stationen angav, at han i Løbet af flere Minuter havde paa den uanstændigste Maade med sine Kne berørt hendes Kne og endelig paa en meget faretruende Maade båret sig ned. Manden sagde, at han ikke vidste Ord deraf; Vognen var smal, han havde søgt at gjøre sig Stillingen bekvem og var falden i Blund. Damen vilde, da hun hørte, at han var gift, ikke optræde med Klage om indecent assault; men Jernbanestiftelsens Direction fandt sig forpligtet til at bringe Sagen for Retten i den Form, som Selskabets Privilegier hjemlede det: for at have fortrædigt (annoyed) en Passager. Den juridiske Straf for en Forfølgelse af dette Navn er ikke stor, i Regelen en Fængsel; men Mandens borgerlige Agtelse, hans Stilling og Bessærd stode paa Spil. Damen optraadte ifølge Stærning som Vidne og svor paa Rigtigheden af hendes første Angivelse. En anden Passager kunde ikke indrømme Rigtigheden af den Anklagedes Paastand: at han havde blundet. Det blev den Anklagede umuligt at bevise, at Klagerinden havde svoret falsk, og han blev dømt til at betale 40 sh. Bøde, hvilket jo er det Samme som en langt højere Straf, eftersom han ved Dom staaer skyldig.

En Dreng paa ti Aar, Søn af en rig Mand, blev anklaget og arresteret for indecent assault paa en fire Aars Pige, og Londons Ford-Mayor har for denne „forførdelige Umrælsel“ dømt Drengen til en Maanedes Fængsel og afslaaet Faderens indestændige Annødning om, at der istedetfor Fængselstraf maatte blive erlagt en Fængselbøde.

En fuldstændig opdigtet, for Vedkommende høit farlig Anklage blev ved Dommerens Skarpsindighed tilfredsstillende oplyst. En agtværdig og formuende ung Mand blev anklaget og arresteret efter Angivelse af to Pigebørn, b: ene 9, det andet 10 Aar gammelt, der paastode og i stor Detail beskrev, hvorlunde i en paa en Jernbanestation, da Ungen var tilfede

hadde gjort sig skyldig i indecent assault paa dem Begge. Paa en saadan Anklage følger, hvis den begrundes, nogle Aars Fængselstraf og livsvarig Infami. Pigebørnene vare enten saa djævelst snue eller saa fortæffelligt instruerede, at de gjorde Anklagen høit sandsynlig, indtil Dommeren stoffede sig et nøiagtigt Kort over Stationsbygningen og ved to Timers Forhør over Børnene pludseligt fik dem indvillige i Modsigelser, der gjorde det klart, at Sagen var et Oppind.

Dog, vi forlade den hæslige Side, som disse Sager frembyde, og ville slutte med den sidste, der findes offentligt omtalt og falder lidt mere i det Ulyselige.

En ung Mand, ved Navn Robert Warrington, ansat ved den underjordiske Jernbane i London, kom den 17de Octbr. om Aftenen Kl. 8 løbende opad Trappen til Gower-Street Station. Paa det Øverste af Trappen stod en ung Dame med Briller, Miss Elisabeth Davis, en Lærerinde. Da Warrington var kommen hende forbi, beklagede hun sig høit over indecent assault: han havde med Villie stukket sin Stof ind under hendes Crinoline. Han lo, men en ung Dame med Briller, en Lærerinde, tager ikke slige Ting spøgende; hun talte ad en Politibetjent og lod ham arrestere. Ved det offentlige Forhør optraadte hun naturligtvis som den udsædte, frænkede Dyd, og stjøndt Dommeren gjorde hende opmærksom paa, at den unge Mand's Bæ og Bel stod paa Spil, hvor hun paa, at han havde berørt hende med Stof, ikke paa en tilfældig Maade, men med øiensynlig uanstændig Hensigt og Villie. Intetsomhelst Beviis fremkom til Støtte for hendes Paastand. Den Anklagede sagde, at han mulig af Banvare med sin Stof havde berørt Damens Klæder, men han havde ikke stukket den ind under hendes Crinoline. Dommeren beklagede, at den Anklagede forsvarede sig paa en Maade, der kastede en Skygge paa Miss Davis; thi hvis han havde Ret, maatte deraf følge, at Miss Davis havde aflagt falsk Eed. Han kunde ikke tilføje, at Sagen endtes paa den Maade, at Miss Davis leed derunder. Han havde en stor Tilbøielighed til at dømsælde den Anklagede; men da Dommen vilde være saa frugtelig i sine Følger, vilde han for denne Gang lade ham slippe med en Advarsel.

Det sees altsaa, at selv naar en Mand maa antages for uskyldig i slige Sager, lader den engelske Dommer ham ikke slippe uden med det Samme at gjøre Sit til at beskytte Damerne mod lefsærdig og kaab Behandling.

Litteratur.

— „Danste Digtere i det nittende Aarhundrede“, litteraturhistorisk Haandbog af Kr. Arnhøj, er et ret bekendt Arbejde. I selve Titelen betegnes dets Begrænsning, der imidlertid er holdt saa skarpt, at Forfatteren i en Slutningsanmærkning finder sig foranlediget til halvveis at undskylde Fraværelsen af F. C. Sibbern og af Søren Kierkegaard, ikke at tale om flere mindre betydende Forfattere i den egentlige Poesies Enemærker. Bogen er altsaa ikke ganske fuldstændig, selv for den blot danske Litteraturs Vedkommende. Men det kunde fremdeles være et Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt for at udfylde Billedet af dette Aarhundredes første Halvdel at medtage nogle Forfattere, der haade have benyttet det danske Striksprog og fundet stor Læsetred i Danmark; vi mene saadanne ikke specifikt-norske Forfattere som Fru Collett og A. Munch. Bogens Plan som Haandbog — hvilket foranlediger en Mængde Gjentagelser — gjør imidlertid, at man mindre behøver at have Hælseden for Lie. Ogsaa træder derfor det æsthetisk kritiske Element langt mere tilbage for det historiske, end Tilfældet er f. Ex. i F. Dietrichsons langstra usortjenslige „Indledning til Studiet af Danmarks Litteratur i den første Halvdel af dette Aarhundrede“; Indholdet af nærværende Bog kan snarere sammenlignes med hvad Hr. Barfod i sine „Fortællinger“ har meddeelt om de litteraire Personligheder. Kun synes det, at Kr. Arnhøj forholdsvis har saet langt mindre med. De Digteres Levnetsløb, som han har behandlet, ere dog i det Hele tilstrækkelig udførligt og ret livligt fortalte, enkelte naturligtvis rigere end andre; til de mest vellykkede hører Brødals. (Chr. Steen & Søns Forlag).

— „Det norske Folks Historie“ af P. A. Munch. Det vil være Publicum bekendt, at ovennævnte Hovedværk i Nordens historiske Litteratur fornylig er gaaet over fra sin oprindelige Eier til Forlagskureauet i Kjøbenhavn. Samtidig er der foretaget den betydelige Frihedsartikel fra 43 til 12 Bd. Dansk, hvorved Publicums Kjøbelyst og Kjøbeevne ere bragte i et saadant Forhold, at Afkastelsen af Oplaget allerede er sikret. Saalidt som vi altsaa for den Tings Skyld bebrejdede at anmeldte det, saalidt vil det i og for sig være nødvendigt at henlede Opmærksomheden paa dette store Arbejde. Dets Dem er faldet for længe siden; men ved Siden af den forkømmende Kritik, der ikke har været sparsom overfor mere eller mindre væsentlige Ting, har der dog altid været rundelig Plads til ferberliggende Anerkendelse af Forfatterens Færd og Mandfuldhed. For den sige Læser ere mange Partier let tilgængelige og særdeles underholdende, medens andre Lmraader, der holde